

Kintsugi

COMPAGNIE KRAK

De clown wacht op Godot

Tom Permentier

Gezien op 13 september 2025

CC De Warande, Turnhout, tijdens

Plein de Cirque

Zonder rode neus en pruik van strohaar, maar toch is Dieter Missiaen met zijn guitige blik en ontwapenende naïviteit een rasechte clown. Zijn stuntelige routines sluiten aan bij een grote traditie en laten de kinderen in het publiek rollen van het lachen. Diezelfde kinderen verstommen weer wanneer de grote emoties van de clown de vrije loop krijgen. Dan wordt 'KINTSUGI' een openhartig en persoonlijk relaas over rouwverwerking.

19 SEPTEMBER 2025

Eenzaam, midden op de scène staat een deur van een onzichtbaar huis. Eromheen slingert wat gereedschap. Missiaen baant zich een weg door het publiek, pen en papier in de hand. Hij maakt plannen en heeft haast: hij verwacht eerder vroeg dan laat dat een dierbare op de deur klopt, een bezoek waarop hij zich erg verheugt. Na wat reparaties en schoonmaak neemt hij opgetogen plaats tussen de toeschouwers met een luidkeel 'yes'! Veel meer woorden komen er in 'KINTSUGI' niet aan te pas. Wel spelen de boxen op tijd en stond – hoe kan het ook anders? – een wachtmuziekje.

Wie zelf door het verlies van een naaste aan diggelen is geslagen, zal veel herkennen in het rouwproces van de clown.

Het wachten duurt wel lang, verdacht lang. Missiaen kijkt meerdere keren achter de deur en houdt zich in de tussentijd bezig met extra herstelwerken. De situatiedumor die ontstaat als hij een stoel tevergeefs in elkaar vijst is koddig en kindvriendelijk (en getuigt van goede komische timing), maar niet heel verrassend. Wel wekt Missiaen instant sympathie op bij zijn publiek. Daardoor komen de dramatische opflakkingen van wanhoop en frustratie, die geleidelijk aan opbouwen, des te harder binnen. Je hoeft de biografie van Missiaen niet te

kennen om waarachtigheid in zijn spel te ontdekken. De grote gebaren van de clown kunnen de barstjes in zijn ziel amper verbergen.

Dat is wellicht ook niet de bedoeling. *Kintsugi* is immers de eeuwenoude Japanse praktijk waarbij gebroken keramiek met gouden lak wordt hersteld. Onder die titel krijgt elke handeling, zowel de kluchtige als de tragische, een lading erbij. Wie zelf door het verlies van een naaste aan diggelen is geslagen, zal dan ook veel herkennen in het rouwproces van de clown. De humor staat daarbij geenszins de expressie in de weg. Integendeel, het helpt zelfs om taboes over rouw te doorbreken.

Op de première in Turnhout woedt de storm hevig, waardoor Missiaen noodgedwongen uitwijkt naar een zaal binnen in De Warande. Hoewel hij duidelijk voor straattheater kiest om zijn boodschap zo toegankelijk mogelijk te maken, komt 'KINTSUGI' ook indoor tot zijn recht. De toevallige bliksemschichten zijn net op tijd om de woede van Missiaens alter ego in de verf te zetten. De uitvergroete speelstijl van de clown, bijna onontbeerlijk in de chaos van openlucht, krijgt tussen de stille muren iets absurds.

De rauwste emoties sluist Missiaen door een sas van absurdisme.

De bizarre momenten zijn sowieso de beste van 'KINTSUGI'. Wanneer de boormachine even opzij wordt gelegd en de deur gesloten blijft, staat Missiaen daar met zijn klungelige lichaam en de warrige eerlijkheid van een driejarige. Hij barst uit in maniakaal lachen, een lekker pijnlijk moment dat het publiek monddood maakt (veertig jaar geleden zou het in de tent van een klassiek circus net andersom zijn geweest). Kort daarna transformeert Missiaen zijn stem naar de roep van een duif. Bij zulke ongebreidelde associaties komt niet alleen de ziel van de clown bovendrijven, maar ook die van zijn speler. De rauwste emoties sluist Missiaen door een sas van absurdisme.

Tijdens de creatie van 'KINTSUGI' liet Missiaen zich bijstaan door diverse experts: naast co-auteur Els Degryse schoten ook clowneriecoach Stef Geers, bewegingscoach Piet Van Dyke en dramaturg Craig Weston te hulp. Samen hebben ze een personage tot leven gewekt dat tegelijk herkenbaar en nieuw is. Heel af en toe doet Missiaens spel, zowel in lichte als zware scènes, me denken aan dat van Danny Ronaldo, de wegbereider van poëtische clownerie in België. Sommige van de routines in 'KINTSUGI' lijken dan weer terug te grijpen naar geijkt repertoire uit vervlogen tijden, zoals die onder meer gecapteerd zijn in stille films. Het hoogtepunt: een dromerig duet à la Chaplin tussen Missiaen en zijn overjas. Het is ook knap dat Missiaen volledig berust op fysiek theater in 'KINTSUGI', zonder te willen grijpen naar jonglerie of andere circustechnieken.

Bijzonder is de relatie tussen Missiaen en zijn publiek. Meermaals nestelt hij zich tussen zijn toeschouwers, waarbij hij niet nalaat tactiel te zijn. Op deze en andere manieren erkent hij de aanwezigheid van de kijkers, maar tegelijk ontwaart hij veel eenzaamheid in zijn toenemende ontredde, die alleen Godot kan wegnemen. Geregeld voel je de drang om zelf door de deur te stappen en zo een einde te maken aan zijn lijden. Wij zijn er toch voor jou? Meer dan eens stapt Missiaen ongemerkt over de kloof tussen isolatie en participatie. Zo komt hij behendig weg met iets dat misschien niet eens zou mogen werken.

Goede clownerie heeft de gave om zonder woorden zoveel te zeggen. Dieter Missiaen is traditioneel en vernieuwend tegelijk en kleurt een niche binnen

contemporain, zij het toegankelijk circus weer wat bij. Zodra de grote emoties
het in 'KINTSUGI' overnemen van de kolder, raken ze hard.